

Purperen Regen

Deel 9 over Aziz Dijkstra, de Puzzelman

Eerste druk © 2019 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-021-955-52

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Purperen Regen

Marc Pierar

“De Puzzelman gaat de ruimte in”

Prelude

Amsterdam, dinsdag 16 juni 2071, 16.01 uur, het hoofdkantoor van de Amsterdamse politie in de IJ-toren aan de Piet Heinkade, de 18de verdieping, het kantoor van hoofdcommissaris Aziz Dijkstra. Twee mannen, beide in de zestig, en een dertigjarige vrouw zitten in overleg. De ene man, een hoofdcommissaris, heeft lange grijsblonde haren en een lichtgrijze baard en snor, op zijn rechterslaap is een flink litteken te zien. Hij is mager maar een klein buikje is zichtbaar. De andere man, een commissaris, is tamelijk molig. Hij draagt een tulband. Zo te zien en te horen is de vrouw de PA van de hoofd-commissaris. De hoofdcommissaris is aan het woord.

“... maar ik vermoed dat dat pas over een maand of zo duidelijk is ... Dan speelt er ook nog die nieuwe synthetische drug: Raindrop. Daar maak ik wel zorgen over, vooral omdat die zo makkelijk te maken is, dat kan nog wel eens een heel serieus probleem gaan worden. Narcotica en Speciale Zaken zitten er bovenop maar ik ben er niet gerust op ... Van alle lopende zaken volg ik die zaak Uitverkoop van FED nog het meest. Dat heeft te maken met die sekte van rijke lui die al hun aardse goederen verkopen voor dat ruimtestation. Ik blijf dat maar raar vinden. FED ook en volgt nauwlettend alle aan- en verkopen. Tot op heden lijkt het allemaal kosjer te zijn maar ik blijf het raar vinden. Multimiljardairs die als kluizenaar in de ruimte willen gaan wonen? In volledige afzondering? Ik weet niet wie welk lulverhaal heeft afgestoken tegen dat rijke volk maar *die* gozer wil ik wel eens spreken. En dat lulverhaal wil ik *ook* wel eens horen.” Aziz grinnikt: “En met mij veel Linkse politici, die van Klassiek Links dan, niet die van Libertair Links: eindelijk een manier om rijke mensen al hun geld af te troggelen, eentje die aantoonbaar werkt.” Babar grinnikt ook. De vrouw glimlacht.

Aziz pauzeert even, lijkt even na te denken en kijkt weer naar Babar.

“Volgens mij is het dat wel zo'n beetje”, zegt Aziz, “Mocht je meer willen weten, dan kan Tamara je dat wel vertellen.” Hij grinnikt weer en zegt: “Maar, hé, gozer, jij werkt hier al zo lang, jij weet hoe het hier werkt.”

Babar knikt glimlachend: “Ja, dat klopt ... Ik ben benieuwd of er überhaupt wat gebeurt de komende twee weken ... De Puzzelman gaat op vakantie? Wellicht dat dat sommige criminelen het idee gaat geven dat ze nu hun slag kunnen slaan.”

Aziz schudt grinnikend zijn hoofd: “Nee, gozer, die weten dat jij hier ook nog steeds rondloopt. En Yoko doet het als commissaris Speciale Zaken ook erg goed, veel beter dan ik had durven dromen. Trouwens, er is de laatste tijd zo weinig misdaad in Amsterdam dat we genoeg agenten hebben om op een-

der welke zaak te duiken. Pas maar op dat je je niet gaat vervelen! Nou ja, dan kun je je in ieder geval voorbereiden op je pensioen eind dit jaar. Weet je al wat je zoal gaat doen?”

“Mijn vrouw en ik willen sowieso een wereldreis maken. Daar hebben we het al jaren over maar het kwam er nooit van. Nu ik met pensioen ga, hebben we eindelijk de tijd.”

Aziz glimlacht: “Met jouw staat van dienst hier ga je een flinke bonus meekrijgen. Niet alleen van het korps maar ook van de Stopera. En dat heb je echt wel verdiend, gozer. Kun je minimaal twee wereldreizen maken! Maar we moeten wel in contact blijven. Als er iemand rondloopt bij het korps die mij wat zinnigs te vertellen heeft, dan ben jij het wel. Met afstand.” Babar glimlacht om het compliment.

“Evangelina en ik willen je twee afscheidsfeestjes geven. Eentje in besloten kring en eentje voor het hele korps. De details en je voorkeuren en zo bespreken we nog uitgebreid met je. Maar de Stopera en het korps willen heel graag met een eresaluut afscheid van je nemen. Dat heb je echt wel verdiend.” Babar glimlacht, een beetje verlegen wel.

Aziz keert zich naar de vrouw: “Tamara? Mocht je tegen dingen aanlopen waarvan je niet weet wat er mee te doen, met name verzoeken van buiten, sluit die dan maar kort met Babar, oké? Hij weet wel hoe daar mee om te gaan.”

Tamara is Tamara Gravestein, een enigszins gezette 32-jarige Amsterdamse met Surinaamse roots, de opvolgster van Joan de Graaf die een paar jaar geleden met pensioen is gegaan.

Tamara knikt.

“Doe Atse de groeten van me en wens hem namens mij veel succes, wil je?”, zegt Babar tegen Aziz.

Aziz knikt: “Zal ik doen.”

“Toch jammer voor ons dat hij ook niet bij ons is komen werken zoals Aphrodite”, zegt Babar, “Die dame is een uitstekend rechercheur, echt een dochter van jou. Dat zou bij Atse niet anders zijn.”

Aziz haalt zijn schouders op: “Atse wil al vanaf zijn zestiende de ruimte in. Dus toen hij de kans kreeg om bij de ruimtepolitie te gaan, wist hij niet hoe gauw hij zich moest aanmelden.” Hij begint te lachen en zegt: “De Puzzelmensen gaan de ruimte in, gozer, ook daar gaat misdaad niet lonen.” Babar en Tamara moeten er ook om lachen.

Er wordt op de deur geklopt en Aphrodite stapt binnen, haar lange en krullende blonde haren los. Ze is nu 23 jaar en een jaar in dienst bij de Amsterdamse politie op de afdeling Moordzaken van commissaris Singh. En in dat ene jaar al laten zien dat zij een echte Dijkstra is want net zoals haar vader

kan zij heel snel zaken oplossen. Maar dat is niet de enige reden waarom zij goed ligt bij vooral haar mannelijke collega's want ze is een werkelijk bloedmooie vrouw geworden, al net zo mooi als haar moeder. En net zoals haar moeder staat zij met haar Capoeira haar mannetje in een gevecht van man tot man, eigenlijk van vrouw tot man, iets wat menig crimineel hardhandig duidelijk is geworden. Niet voor niets wordt zij in de Amsterdamse onderwereld de Blonde Furie genoemd en is daar nu al bijna net zo gevreesd als haar vader.

Aphrodite loopt naar de tafel en groet iedereen. Aziz gebaart haar te gaan zitten en ze gaat zitten.

“Ik ben klaar. Gaan we dadelijk eerst mam ophalen bij de Stopera?”, vraagt Aphrodite aan Aziz. Die knikt.

“Wij zijn ook klaar hier. Ik moet alleen nog Babar formeel aanwijzen als mijn vervanger, dat is alles. Ik heb Evangelina al een bericht gestuurd dat we er zo aankomen.”

Aziz keert zich grinnikend naar Babar: “Juanita is waarnemend burgemeester de komende twee weken. Met jouw hier aan het roer en die Mexicaanse peper in de Stopera aan het roer kan er niks gebeuren in Amsterdam.”

Babar schiet in de lach, Aphrodite ook, Tamara zit besmuikt te lachen, en hij zegt: “Nou, de oppositie kan haar borst natmaken. Die zal blij zijn wanneer Evangelina weer terug is.” Aziz moet er ook om lachen.

“Wanneer vertrekt Atse eigenlijk?”, wil Babar weten.

“Vrijdag rond 15.00 uur lokale tijd”, zegt Aziz, “Als alles volgens schema verloopt natuurlijk. Die lanceringen willen wel eens uitgesteld worden. Bijvoorbeeld vanwege het weer. Vrijdagmorgen tussen 09.00 uur en 10.00 uur is er gelegenheid voor familieleden om afscheid te nemen van de cadetten. Zaterdag gaan we met z'n drieën naar Suriname voor een dag of twee en daarna naar Brazilië, naar Manaus, naar de familie van Evangelina ... Zo'n vakantie van Evangelina en mij is wel een heel gedoe, hoor, want zelfs in Suriname en vooral in Brazilië loopt er constant een stel agenten van de ESS met ons mee. Voor de zekerheid. Dat Manaus is nou niet bepaald een veilige stad en als er wat zou gebeuren met Evangelina en/of mij dan zijn de rapen gaar, ook op regeringsniveau. Snap je?”

Babar knikt: “Ja, leuk is anders maar ik snap de huiver van de ESS wel.”

“Wij ook wel. Een anonieme vakantie zit er voor ons voorlopig niet in. Niet zolang zij burgemeester is en ik hoofdcommissaris.”

“Wanneer vertrekken jullie naar Kourou?”

“Om 20.15 uur. Dan zijn we rond 02.00 uur onze tijd in Kourou. Daar is het dan 21.00 uur. Atse komt ons ophalen ... Ada?”

“Ja?”, zegt een vrouwelijke computerstem.

“Hierbij draag ik de leiding van de Amsterdamse politie over aan commissaris Babar Singh van de afdeling Moordzaken.”

“Begrepen. Procedure formele overdracht gestart ... en afgerond.”

“Nou, gozer,” zegt Aziz grinnikend tegen Babar, “jij bent de komende twee weken de baas van deze toko. Veel plezier ermee.” En hij staat op. De anderen staan ook op.

“Kom,” zegt Aziz tegen Aphrodite, “wij gaan naar mama.”

Ze lopen allemaal het kantoor uit. Aziz en Aphrodite nemen afscheid van Tamara en lopen met Babar naar de lift. Daar neemt Babar afscheid van hen want hij gaat via de trappenhal naar zijn kantoor een verdieping lager.

In de lift vraagt Aziz aan Aphrodite: “En? Zin om te gaan?”

Ze knikt.

Aziz ziet aan haar blik dat iets haar dwarszit: “Wat is er?”

Ze kijkt vooruit, alsof ze naar iets in de verte staat te staren, en zegt na een paar seconden: “Eigenlijk vind ik het maar niks ... Dat Atske de ruimte in gaat ... De ruimte? ... Dat is levensgevaarlijk ... En dan gaat dat broertje van mij juist *daar* naartoe ... Voor drie jaar, zeg.”

“Het is zijn keuze, Affie, dit is wat hij altijd al wilde ... En geloof het of niet maar Atske is ondertussen een volwassen kerel, die heeft zijn zus niet meer nodig om op hem te passen. Als dat al ooit nodig is geweest.”

Aphrodite begint te grinniken: “Ja, Atske is al net zo bokkig als jij, jij weigert ook te luisteren naar adviezen.”

Aziz schiet in de lach: “Jij bent me een mooie, zeg ... Die adviezen van jou? Dat zijn elegant verpakte opdrachten. Geen wonder dat Atske steigert. Dat zou ik ook doen ... En jij ook, dame, ontken het maar niet.” En hij steekt quasi-bestraffend zijn rechter wijsvinger op naar haar.

Aphrodite knikt lacherig.

“Dat dacht ik dus ook”, grinnikt Aziz.

Amsterdam, dinsdag 16 juni 2071, 16.43 uur, de Stopera, het kantoor van burgemeester Di Angeli. In het kantoor zitten twee vrouwen met elkaar de praten aan een vergadertafel. Op een wandscherm is een repo van AmsterdamTube te zien over Atse Dijkstra – Di Angeli, de zoon van burgemeester Di Angeli en hoofdcommissaris Dijkstra die over drie dagen vanaf de lanceerbasis in Kourou in Frans Guyana naar ruimtestation Hawking vertrekt als lid van UNIPLEA: de United Nations InterPlanetary Law Enforcement Agency. Oftewel de zo'n tien jaar geleden in het leven geroepen Ruimtepolitie die tot taak heeft de wet te handhaven op de nu ruim twintig ruimtestations en de bases op de Maan en Mars. De repo weet te melden dat hij in Kourou zal worden uitgezwaaid door zijn ouders en zus. Er zijn interviews te

zien met Amsterdammers op straat en die zijn apetrots dat een Amsterdammer de ruimte ingaat. En dat ze de burgemeester en hoofdcommissaris groot gelijk geven dat ze niet alleen hun zoon gaan uitzwaaien maar van deze gelegenheid gebruik maken om twee weken vakantie te nemen, dat hebben die twee echt wel verdiend. Daarbij, loco-burgemeester Lopez en commissaris Singh nemen tijdelijk de honneurs waar en dat is die twee wel toevertrouwd. Er wordt op de deur geklopt en een man van begin zestig en een vrouw van begin twintig stappen het kantoor binnen. De twee vrouwen staan op, beide met een glimlach op hun gezicht.

Aziz en Aphrodite lopen op Juanita Lopez af en schudden haar de hand. Daarna omhelzen ze Evangelina. Ze gaan alle vier zitten.

Evangelina zegt tegen Aziz: “Juanita en ik zijn net klaar met de overdracht en zaten te wachten op jullie.”

Juanita keert zich naar Aziz: “Ik heb van Evangelina begrepen dat jullie met een privé-jet van UNIPLEA rechtstreeks van Schiphol naar Kourou vliegen? Dat is wel apart, niet?”

Aziz glimlacht: “Cadeautje van Emmanuel Bergstrom, de hoogste baas van die lanceerbasis en van UNIPLEA, die is nogal een fan van Amsterdam en mij. En het voorkomt ook allerlei gedoe met de douane, zowel hier als in Frans Guyana. Of met passagiers tijdens een reguliere vlucht. Evangelina en ik samen in een vliegtuig? Dan lopen we kans dat we de hele vlucht lastig worden gevallen. En die jet landt op de lanceerbasis zelf. Hoeven we niet van Cayenne naar Kourou te rijden. En het is een directe vlucht. Anders hadden we eerst naar Miami moeten vliegen en van daar naar Cayenne. Bergstrom heeft voor ons ook overnachting geregeld op die basis. Hoeven we ook niet naar een hotel. Wij drieën worden echt in de watten gelegd door Bergstrom.”

Juanita kijkt naar Aphrodite en zegt: “Jij zult wel trots zijn op je broer, niet?”

Aphrodite glimlacht: “Hartstikke trots zelfs.”

“Is dat niets voor jou, bij de ruimtepolitie werken?”

Aphrodite schudt haar hoofd: “Nee, de ruimte is niks voor mij. Ik werk liever hier in Amsterdam bij de politie, bij pap. Hier zijn ook nog genoeg criminelen.”

Terwijl ze verder zitten te praten, zit Aziz met een schuin oog naar verschillende nieuwsitems op het wandscherm te kijken. Eentje gaat over de aankoop van verschillende grote kunststukken door het Stedelijk Museum. De laatste paar jaar zijn er veel kunstvoorwerpen op de markt gekomen en zowel het Stedelijk als het Rijks hebben, mede dankzij de genereuze fondsen van de stad Amsterdam, al een paar keer hun slag kunnen slaan. De stad

Amsterdam zelf heeft blijkbaar weer eens grote pakketten aandelen gekocht, volgens kenners voor een schijntje, en begint steeds meer naast een technologische en epistemische supermacht ook een financiële en politieke supermacht te worden. Economen maar ook politici spreken daarover hun zorg uit. Opeens fronst Aziz zijn wenkbrauwen. Op een strand ergens in Thailand is het lijk aangespoeld van een nano-chemicus, de vierde in drie weken tijd. Ook deze zou zijn verdronken tijdens een tochtje op zee. Aphrodite ziet het nu ook.

“Dat is wel opmerkelijk, niet?”, zegt Aziz tegen Aphrodite. Die knikt.

“Kom, jongens,” glimlacht Evangelina, “misdrijven oplossen doen anderen maar, in ieder geval de komende twee weken. Wij gaan Atske uitzwaaïen en vakantie houden.” En ze staat op, de anderen ook.

Evangelina, Aziz en Aphrodite nemen afscheid van Juanita en lopen het kantoor van Evangelina uit. Twee beveiligers van Evangelina lopen met hen mee. Onderweg naar de parkeergarage komen ze verschillende ambtenaren tegen die het drietal een prettige vakantie toewenst. In de parkeergarage onder de Stopera stappen zij en de beveiligers in een grote wagen en rijden weg naar hun woontoren aan het IJ.

Een stralend zonnetje aan een strak blauwe hemel giet haar warmte uit over Amsterdam, deze bruisende metropool. Mensen uit alle windstreken zitten op terrasjes te genieten van het heerlijke weer, laven zich aan verkoelende dranken. Het gelach van mensen en het geklingel van glazen klatert omhoog tegen de muren van de omringende gebouwen. Ach, deze mensen hebben geen benul, hebben werkelijk geen flauw benul van de catastrofe die over een paar dagen haar opwachting wil maken. Niet alleen in Amsterdam, nee, over de gehele wereld, ja, zelfs in de ruimte. Maar gelukkig voor Amsterdam en de rest van de wereld zijn er die drie Puzzelmensen uit Amsterdam ...

Een warm Welkom in Kourou

Kourou, Frans Guyana, dinsdag 16 juni 2071, 21.23 uur, de lanceerbasis, een hangar naast een landingsbaan. Het is donker in een broeierig warm Kourou maar een paar lampen aan de hangar zetten het terrein voor de hangar in een zee van licht. In de lucht zoemen insecten. In de verte, in het oerwoud dat de basis omgeeft, zijn geluiden te horen van dieren. Een aantal mannen en vrouwen, allemaal in het zomertenuue van UNIPLEA, staat te wachten naast grote anonieme wagens. Onder hen een jonge man van begin twintig met lange blonde haren. Als enige, de rest is allemaal kort geknipt, ook de vrouwen. Hij heeft een grote glimlach op zijn gezicht. Een zojuist gelande jet taxiet naar de hangar en stopt op een meter of twintig van de mannen en vrouwen. De motoren van de jet vallen langzaam stil. De deur van de jet valt open naar beneden en een man en twee vrouwen stappen uit, alle drie zomers gekleed. Achter hen komen vier ESS-agenten uit de jet gestapt. De mannen en vrouwen voor de hangar lopen op de jet af. Één van de auto's rijdt naar de jet.

Aphrodite ziet Atse en holt op hem af. Atse steekt zijn armen uit naar Aphrodite en zij springt in zijn armen.

“Broertje!”

“Zusje!”

De twee geven elkaar eerst een dikke kus en knuffelen dan uitgebreid met elkaar. Aziz en Evangelina lopen glimlachend op hun twee kinderen af. De ESS-agenten zijn begonnen met het uitladen van de koffers. Een paar mannen laden de koffers in de grote auto.

Aziz omhelst Atse: “Gozer! Je ziet er goed uit. Je moet de groeten hebben van Babar. En hij wenst je veel succes toe.”

Ook Evangelina omhelst Atse: “Jochie!”

Atse ondergaat het allemaal met een grote glimlach. Dan wijst hij naar een man die naast hem is komen staan.

“Dit is kolonel Gallagher, mijn superieur.”

Gallagher, Patrick Gallagher, eind veertig, fors gebouwd, geboren en getogen in Noord-Ierland, heeft korte blonde haren en groene ogen. En een bok-sersneus. Hij heeft een vriendelijke blik en praat met die zangerige toon die Ieren eigen is.

Gallagher saluëert eerst en zegt dan met een brede glimlach: “Burgemeester Di Angeli, hoofdcommissaris Dijkstra, goedenavond en welkom in Kourou. En u ook, rechercheur Dijkstra – Di Angeli.” Ze schudden elkaar de hand.

Gallagher wijst naar de andere mannen en vrouwen: “Dit zijn collega's van uw zoon. Die wilden mee naar hier om u welkom te heten. Geloof mij: het

zijn allemaal grote fans van u en Amsterdam.”

De andere mannen en vrouwen, het merendeel van dezelfde leeftijd als Atse, staan breed te glunderen, willen allemaal de hand van Aziz, Evangelina en Aphrodite schudden. Aziz ziet de blikken van de jonge mannen richting Aphrodite en lacht inwendig. Evangelina ziet het ook en glimlacht.

Een jonge vrouw, een glimlach van oor tot oor, zegt tegen Aziz en Evangelina: “Eindelijk eens hoog bezoek dat wij graag verwelkomen.” Iedereen schiet in de lach.

“Spijtig voor jullie doen wij niet aan handtekeningen”, glimlacht Evangelina. Opnieuw gelach.

“Wij brengen u eerst naar uw onderkomen hier op de basis”, zegt Gallagher tegen Evangelina en Aziz, “Daarna willen wij u graag verwelkomen op een feestje dat wij ter uwer ere hebben georganiseerd want zoals Lucia net al zei: zo vaak krijgen wij hier niet hoge gasten die wij graag verwelkomen.”

“Dan laat u ons geen andere keuze”, glimlacht Evangelina. Aziz staat grinnikend te knikken.

“Directeur Bergstrom wil u graag morgenochtend spreken”, zegt Gallagher tegen Aziz, “Hij was behoorlijk in zijn nopjes met uw komst. En hij wil een bepaalde kwestie aan u voorleggen, wil graag uw mening weten, die van de Puzzelman. Wij hebben voor u ook een rondleiding op de basis georganiseerd, een trip naar Cayenne en een tocht door de jungle. U zult geen tijd hebben om u te vervelen.”

“Nou, jullie leggen ons echt in de watten”, grinnikt Aziz.

“Het genoeg is geheel aan onze kant, hoofdcommissaris”, zegt Gallagher breed glimlachend. Sommige cadetten beamen knikkend de woorden van Gallagher, op hun gezicht al net zo'n brede glimlach als die van Gallagher. Aziz moet een beetje lachen om al die vrolijke gezichten, Evangelina ook. Ondertussen zijn alle koffers in de auto geladen en Gallagher gebaart Aziz, Evangelina en Aphrodite dat zij in kunnen stappen. Even later scheuren alle auto's weg.

Een paar minuten later komen ze aan bij een uiterst riante villa. Aziz stapt uit de wagen en schiet onmiddellijk in de lach wanneer hij de villa ziet.

“Jezus, man,” zegt Aziz tegen Gallagher, “wat is *dit*, zeg?”

De villa is slechts 1 verdieping hoog maar wel erg groot en wordt ook nog eens omgeven door een enorme tuin vol bomen, bloemen en planten. Om de hele villa heen is een bakstenen muurtje van ongeveer een meter hoog.

Gallagher gebaart glimlachend hem te volgen en loopt naar de voordeur. Die gaat vanzelf open. Gallagher wijst naar een camera boven de deur.

“Het domotica-systeem heeft uw afbeeldingen en herkent u als de tijdelijke

bewoners van deze villa. Sleutels zijn dus niet nodig. U kunt het systeem aanroepen met 'Computer'. Kom, dan laat ik u de villa zien.”

Binnen vallen Aziz en Evangelina van de ene verbazing in de andere. De grote hal bij de voordeur leidt links en rechts naar twee enorme en uiterst luxueus ingerichte woonkamers, rechtdoor is een grote open keuken die met zowel de linker als de rechter woonkamer is verbonden. De koelkasten zitten stampvol met groenten, fruit, vlees, vis en dranken. Tussen de hal, keuken en woonkamers zijn geen deuren maar alleen brede openingen die aan de bovenzijde een boogvorm hebben. Zowel naast de linker als de rechter woonkamer zijn twee zeer riante slaapkamers met een eigen badkamer. Achter de keuken is een grote blauwwit betegelde ruimte met daarin een groot aantal fitness-apparaten en een zwembad, eentje dat via een breed gat onder de waterlijn in verbinding staat met een nog groter zwembad buiten. Het zwembad buiten is omgeven met een terras dat aan de kant van de villa toegankelijk is vanuit de twee slaapkamers aan de achterzijde van de villa. Aan de andere kant van het zwembad geeft het terras toegang tot een weelderige tuin.

Gallagher ziet de verbaasde blikken van Aziz en Evangelina.

“Deze villa is bedoeld voor regeringsleiders en voor hoge functionarissen van de UN die de lanceerbasis bezoeken. In de ogen van directeur Bergstrom valt u ook in die categorie. Nu ja, uw komst is al een tijdje het gesprek van de dag hier op de basis. De burgemeester van Amsterdam *en* de hoofdcommissaris van de Amsterdamse politie op bezoek hier? U beiden bent uitermate populair hier.”

Aziz staat te grinniken: “Ja, het is me wat.” Evangelina staat te glimlachen om de opmerking van Gallagher. Ook Aphrodite en Atse staan te glimlachen, die laatste toch vooral omdat hij de woorden van Gallagher moet beamen.

“In de keuken kunt u alles vinden om te ontbijten. Lunches en diners krijgt u op andere locaties. Indien u dat wenst, natuurlijk.”

Ze lopen terug naar de hal waar nu alle koffers staan.

“Wij laten u even alleen zodat u zich kunt installeren en opfrissen”, zegt Gallagher, “Atse brengt u straks naar de locatie van het feestje.”

Gallagher salueert en loopt weg.

“Hebben jullie een voorkeur voor een slaapkamer”, vraagt Atse aan Aziz, Evangelina en Aphrodite.

Aphrodite zegt: “Ik wil wel die slaapkamer linksachter.”

“Pakken wij de slaapkamer linksvoor”, zegt Evangelina, “Is dat goed?” En ze kijkt Aziz aan. Die knikt.

Ze pakken hun koffers en gaan naar de slaapkamers.

Aziz gaat op het bed zitten en hopt even op en neer.

“Uitstekend bed. Dat gaat lekker slapen worden”, zegt hij met een goedkeurende blik.

Hij staat weer op en begint samen met Evangelina hun koffers uit te pakken. Ze horen Atse en Aphrodite lachen en stoeien in de slaapkamer van Aphrodite.

“Atske en Affie zijn blij dat ze elkaar weer zien”, glimlacht Evangelina.

Aziz knikt: “Ja, die twee hebben een hechte band. Typisch een tweeling.”

Nadat ze hun koffers hebben uitgepakt, nemen ze samen snel een douche in de grote doucheruimte van de badkamer, doen andere kleren aan en lopen dan naar de slaapkamer van Aphrodite. Daar zit Atse op het bed met zijn rug tegen de muur. Hij staat op.

“Affie is zich aan het douchen”, zegt Atse tegen Aziz en Aphrodite, “Zal ik jullie iets te drinken geven in de keuken?” Aziz en Evangelina schudden hun hoofd.

“Nee, dat hoeft niet”, zegt Evangelina, “Laten we maar op haar wachten in één van de woonkamers.” Atse knikt.

In de woonkamer gaan ze zitten in een enorme zitbank. Atse laat de computerstem een enorm wandscherm aanzetten en gaat even langs alle kanalen. Hij stopt bij BBC World waar een nieuwsuitzending bezig is.

De dagelijkse portie misère: gekrakeel in de UN tussen de gebruikelijke ruziemakers Rusland, China en de VS; oplaaiend wapengekletter in Afrika; grote branden in het zuiden van Australië; gewelddadige onlusten in de sloppenwijken van Rio de Janeiro; een enorme drugsvangst in Iran; een bloederige poging tot een staatsgreep in Indonesië en een bomaanslag door radicale ecologen op een voedselafabriek in India. In een hotelkamer in Anchorage, Alaska, is het lijk gevonden van professor Jonathan Anderson – Jones, een autoriteit op het gebied van Molecular Synthetics, in de volksmond ook wel nano-chemie genoemd. Volgens de lokale politie is hij om het leven gekomen bij een roofmoord maar van de daders ontbreekt elk spoor.

Dan volgt positiever nieuws. De jaarcijfers van Sotheby's zijn weer beter dan vorig jaar. Niet verwonderlijk want de laatste paar jaar zijn veel kunstwerken via het veilinghuis te koop aangeboden. Op de Maan en op Mars zijn grote hoeveelheden erts gevonden en ook ijs, mogelijk genoeg om de bases aldaar zelfvoorzienend te maken. Komende vrijdag gaat een nieuwe lichting cadetten van de UNIPLEA de ruimte in, onder hen Atse Dijkstra – Di Angeli, de zoon van de burgemeester en de hoofdcommissaris van politie van Amsterdam. De oprichting van UNIPLEA, de ruimtepolitie, nu zo'n tien jaar geleden ging niet zonder slag of stoot want de grootmachten zagen en zien de UNIPLEA als een poging van de UN om de controle over de interplane-

taire ruimte van hen over te nemen. Dankzij stevig lobbywerk van de EU die daarin gesteund werd door de andere UN-leden is de UNIPLEA uiteindelijk toch van de grond gekomen. Niet in het minst door de forse financiële steun van de EU en door een intensieve lobby van een groep Amsterdamse industriëlen aangevoerd door Ochtendwolk Goldberg, de vorige burgemeester van de stad Amsterdam. In die stad zijn veel bedrijven gevestigd die door hun hoogwaardige ruimtevaarttechnologie een dusdanig grote invloed hebben verworven in de verkenning van het zonnestelsel dat zelfs de grootmachten niet om hen heen kunnen.

Dat laatste onderwerp, Amsterdam, blijkt een bruggetje te zijn naar het volgende onderwerp: de macht van de stad Amsterdam. Er zijn beelden te zien van Amsterdam, de Stopera en Evangelina. Er wordt wel eens schertsend gezegd dat Amsterdam eigenlijk een zetel in de UN zou moeten krijgen want vooral sinds burgemeester Di Angeli daar aan het roer staat, is de macht en invloed van Amsterdam enorm toegenomen in Nederland en de EU, dient zelfs Brussel te luisteren, nadrukkelijk te luisteren, naar de eisen en wensen van de stad Amsterdam. Het jarenlange consistente beleid van de partij Amsterdam Vrije Stad met haar focus op technologie, R&D, opleidingen en creativiteit begint steeds meer vruchten af te werpen, grote vruchten, en Amsterdam is hard op weg om een politieke supermacht te worden waar de andere supermachten rekening mee moeten houden. En dat voor een stad van ongeveer een miljoen inwoners? Hoe kan dat? De gewone man waar ook ter wereld, zo blijkt uit onderzoek, zal dit alles worst wezen want alles wat Amsterdam 'aanraakt', lijkt wel in goud te veranderen getuige de dramatische daling van de werkeloosheid en evenzo dramatische stijging van de welvaart in die plaatsen en streken waar Amsterdam op het toneel verschijnt.

Onderzoekers volgen de stad al jaren maar kunnen nog steeds niet afdoende de opmars van Amsterdam verklaren en houden het op een mix van een politiek rustige bestuurlijke omgeving, vier geniale burgemeesters op rij en geluk, met name zo niet vooral geluk. Nou ja, de verklaring van Amsterdam Vrije Stad zelf, dat het komt vanwege haar visie, dat mensen zelf hun lot kunnen bepalen, en dat de stad haar inwoners daar alle ruimte voor geeft, die verklaring is te eenvoudig. Toch? Aanhangers van de 'Amsterdam School' daarentegen, een groepje politicologen en economen die vooral in India, Japan, IJsland en natuurlijk Amsterdam zitten, stellen dat het wel degelijk te maken heeft met de visie van de partij Amsterdam Vrije Stad. En dat de partij dit heeft weten te vertalen in een bottom-up beleid dat aantoonbaar efficiënter en effectiever is dan het klassieke, hiërarchische top-down beleid. En dat op vele fronten, zie bijvoorbeeld de Amsterdamse politie.

Mensen, zo stelt deze school, kunnen wel degelijk zelf hun lot bepalen en Amsterdam heeft laten zien hoe dat mogelijk te maken. Dat ontkennen is niet gebaseerd op feiten en argumenten maar is louter gebaseerd op een politieke en ideologische vooringenomenheid.

Nu begint een repo over de mysterieuze Mount Refuge sekte die al een paar jaar een zeer groot aantal superrijke families in haar greep heeft. Volgens de sekteleider, een Koreaan die een visioen heeft gehad, dienen sekteleiden afstand te doen van al hun aardse goederen en te verhuizen naar een station in de ruimte om daar als kluizenaars te gaan leven. Op het wandscherm is een afbeelding te zien, een 'artist impression' van het torusvormige ruimtestation. Om dat ruimtestation te bekostigen, Mount Refuge, hebben de sekteleiden al hun bezittingen verkocht, iets wat niet alleen voor turbulentie op de beurzen heeft gezorgd maar ook op de mondiale vastgoed- en kunstmarkten omdat allerlei bedrijven, gebouwen, terreinen, kunstvoorwerpen, wat al niet, te koop zijn aangeboden. Volgens analisten vindt er een fundamentele herschikking plaats van financiële macht en middelen, eentje die nog nooit eerder is vertoond, en zijn er niet gerust op dat dit allemaal een verandering ten goede is. Niet in het minst omdat de stad Amsterdam haar enorme financiële reserves heeft aangesproken om veel van de te koop aangeboden aandelen en kunstvoorwerpen te kopen. Zoveel macht en invloed in handen van een stad? Kan dat wel goed gaan? Want wat indien er een ander bestuur komt in Amsterdam, eentje dat niet zo goed weet om te gaan met al die macht en invloed als de partij Amsterdam Vrije Stad?

Het laatste onderwerp is het weer op diverse plekken in de wereld. De vooruitzichten voor Kourou zijn uitstekend, zal komende vrijdag een windstille en zonnige dag worden en staat niets de lancering in de weg.

Aziz knikt grinnikend richting het scherm en zegt tegen Atse: “Dat Mount Refuge is wel een opmerkelijke interpretatie van afstand doen van je aardse goederen, niet?”

Atse schudt zijn hoofd: “UNIPLEA is er niet zo blij mee want wij krijgen geen toegang tot dat ruimtestation. Dat volk zegt met niets of niemand wat te maken willen hebben, wil in volstrekte afzondering leven. En ze hebben de afgelopen jaren heel veel lanceercapaciteit gekocht bij commerciële lanceerbases om deze ongein voor mekaar te krijgen. Dat heeft de plannen van veel landen en bedrijven behoorlijk vertraagd. Gelukkig zijn ze vrijwel klaar. Maar snappen doe ik het niet zo. Dat Mount Refuge zou zo'n 5000 man moeten herbergen maar als je naar de grootte en de levensvoorzieningen van dat station kijkt, dan zouden ze zo door hun reserves heen moeten zijn. Waar willen ze dan van leven?”

“Maar ze kunnen zich toch regelmatig laten bevoorraden? En als ze echt als kluizenaars gaan leven, dan hebben ze niet veel nodig. Lijkt mij dan.”

“Voor bevoorradingstransporten moet je contracten afsluiten. En voor zover ik weet hebben ze dat niet gedaan. Waarschijnlijk zie ik iets over het hoofd. Ik heb het eens hier met kolonel Gallagher over gehad en die begreep er ook niets van. Maar hij zat vooral in zijn maag met het feit dat UNIPLEA geen jurisdictie heeft op dat ruimtestation en dus niet kan gaan kijken wat ze daar precies aan het uitspoken zijn.”

Aziz haalt zijn schouders op: “Mensen met rijkdom en macht hebben wel vaker mesjogge ideeën, Atske, denken daardoor te vaak dat ze zowat God op Aarde zijn, in dit geval in de ruimte. Maar wat dat volk maar niet wil inzien is dat je plannetjes altijd wel *iets* over het hoofd zien, iets wat ogenschijnlijk een pietluttig detail lijkt maar gaandeweg een significant detail blijkt. Nou ja, dat is bij criminelen altijd het geval. Dat zal hier niet veel anders zijn. Daarbij, het gaat hier om een sekte en sektes doen wel vaker gekke dingen. Voor hetzelfde geld plegen ze straks allemaal collectief zelfmoord. Dat zou niet de eerste keer zijn. En ook niet de laatste keer.”

Aziz keert zich grinnikend naar Evangelina, knikt richting het wandscherm en zegt: “De rest van de wereld houdt zich nogal bezig met Amsterdam, niet? In zo'n beetje elke repo komt Amsterdam aan bod.”

Evangelina glimlacht: “Maar Amsterdam is dan ook met afstand het meest interessante plekje op Aarde, Azizke. *Daar* gebeurt het. Niet dan?”

Aziz schiet in de lach, Atse moet er ook erg om lachen.

“Het is best wel raar, hoor”, begint Atse, “om jullie twee op een internationale Tube te zien. Voor mij zijn jullie gewoon pap en mam, voor de rest van de wereld zijn jullie die beroemde Puzzelman en al even beroemde burge-meester. Hoe directeur Bergstrom soms over jullie praat? Ik denk dan vaak: pap en mam zijn ook maar twee gewone mensen, hoor.”

Evangelina buigt zich glimlachend voorover en aait Atse even over diens hoofd: “Jij bent altijd al zo'n heerlijk nuchter jochie geweest.”

Atse ondergaat het aaien grinnikend, kijkt naar Aziz en ziet die ook grinniken. Aziz ziet Atse naar hem kijken en haalt zijn schouders op, nog steeds grinnikend.

“Je moeder heeft gelijk, gozer.”

Aphrodite komt de woonkamer ingelopen in een luchtige witte zomerjurk die haar rondingen bepaald niet verbergt. Tering, denkt Aziz, mijn kleine meid is een hele mooie vrouw geworden.

“Ik ben klaar voor dat feestje”, zegt Aphrodite.

Aziz, Evangelina en Atse staan op en samen met Aphrodite lopen ze naar buiten en stappen in de auto die voor de villa staat.

Kourou, Frans Guyana, dinsdag 16 juni 2071, 22.41 uur, de lanceerbasis, een locatie redelijk dicht bij de omheining van de lanceerbasis. Indringers, ook dierlijke, dienen verschillende hindernissen te nemen om op de lanceerbasis te komen want de lanceerbasis is omgeven door verschillende grachten en hekwerken. Af en toe rijden er aan de andere kant van het hekwerk terreinwagens met beveiligers en bewaker bots voorbij. Op de locatie wordt een feestje gegeven. Er staan verschillende grote langwerpige barbecues en drie mannen en een vrouw zijn daaraan druk bezig met vlees en vis. Door de drukkende atmosfeer vervliegt de geur van het vlees en de vis moeizaam. Op twee lage tafels staat een groot aantal flessen wijn en fris en een paar schalen met salades. In grote bakken gevuld met water en ijs liggen bierblikjes. De locatie is omgeven door een groot aantal fakkels die niet alleen de omgeving verlichten maar ook insecten 'uitschakelen'. Er is muziek te horen, vooral Zuid-Amerikaanse muziek. Bij elkaar een man of dertig is aanwezig, een aantal zit op stoeltjes maar de meesten staan. Aan het gelach en de geanimeerde gesprekken te horen amuseren de aanwezigen zich enorm. Er stopt een auto en twee mannen en twee vrouwen stappen uit, gezien hun gelaats-trekken duidelijk ouders met hun twee kinderen, een tweeling, een jonge man en een jonge vrouw. Een man stapt op de vier af en loopt met de twee ouders naar twee comfortabele stoelen.

Gallagher wijst naar de twee stoelen en zegt tegen Aziz en Evangelina: “Deze twee stoelen zijn voor u. U kunt natuurlijk ook rondlopen en met de anderen praten indien u dat wilt. Maar neemt u maar van mij aan dat iedereen naar u toekomt om met u te praten. Gaat u zitten.”

Aziz grinnikt terwijl hij gaat zitten: “Ja, Evangelina en ik zijn overduidelijk de oudjes hier.” Evangelina is ook gaan zitten.

Gallagher pakt een gewone stoel en gaat bij Aziz en Evangelina zitten.

Atse komt op hen afgelopen met een dienblad. Op het dienblad een fles Syrah, een wijnglas, een flesje Witte Chimay, een nat bierglas, een blikje bier en zet alles neer op een lage tafel tussen de twee stoelen. Hij schenkt een glas wijn in en geeft het aan Evangelina. Daarna doet hij hetzelfde met het bier en geeft het bierglas aan Aziz. Hij opent het blikje bier en geeft het aan Gallagher.

“Ook hier in Kourou hebben we Witte Chimay, pap”, zegt Atse lacherig. Aziz kan er ook wel om lachen.

Evangelina tikt Aziz aan en zegt glimlachend: “Affie lijkt zich wel te amuseren”, en wijst naar Aphrodite die een eindje verderop met een paar jonge mannen staat te praten, overduidelijk het middelpunt van de belangstelling

van de jonge mannen is. Het groepje lijkt grote schik te hebben.

Ook Aziz glimlacht: "Het doet me erg denken aan vroeger, aan die studentenfeestjes, weet je nog? Al die mannelijke studenten die om jou heen stonden te draaien?"

"Op eentje na dan, degene ik wel graag om me heen zag draaien maar het vertikte om dat te doen", glimlacht Evangelina.

Aziz grinnikt: "Nou, dat was meer uit stompzinnigheid, hoor. Ik had gewoon niet door wat er hier aan de hand was." En hij wijst naar zijn hart.

Evangelina pakt Aziz' hand vast en knijpt er zachtjes in: "Dat was dan ook met afstand je moeilijkste puzzel, Azizke."

Atse ziet zijn ouders bezig en lacht inwendig. Pap en mam zijn nog steeds stapelgek op elkaar, denkt hij, zo mooi om te zien. Andere cadetten vroegen hem wel eens hoe dat was, dat die beroemde Puzzelman je vader was en die beroemde burgemeester je moeder, maar zelf zag hij dat niet zo. Voor hem waren pap en mam gewoon pap en mam. Dat de rest van de wereld dat anders zag ... nou, dat was het probleem van de rest van de wereld, niet van hem.

Natuurlijk, het was altijd een mooie binnenkomer voor een gesprek, vooral met vrouwen, mooie vrouwen, want die wilden dan altijd het naadje van de kous weten. Maar ergens irriteerde hem dat wel want pap en mam waren echt hele gewone mensen, vond hij dan, niet die halve heiligen waar anderen hen soms voor aan leken te zien. Vooral pap kon soms behoorlijk nukkig zijn. En streng. Mam trouwens ook. Gedrag heeft consequenties, jongeman, zei pap wel eens en door dat ene woord, jongeman, wist Atse dat pap boos was over iets wat hij had gedaan. Nou ja, pap keek dan vaak ook met een blik die op zich al boekdelen sprak.

Niet dat Atse vond dat hij te klagen had over zijn ouders want het waren werkelijk twee hele lieve mensen. Zeker naar elkaar. En ze gunden hem en Affie alle ruimte om te doen en laten wat hij en Affie wilden. Zoals zijn wens om bij de ruimtepolitie te willen gaan werken, daar hadden ze hem altijd in gesteund. Wel met een bezwaard gemoed, dat wel. Pap maakte er wel eens grapjes over, over de ruimtepolitie, pap maakte nu eenmaal grapjes over alles, maar Atse kende pap goed genoeg om te weten dat dit pap's manier was om om te gaan met zijn keuze. En mam? Tja, mam was nu eenmaal stapelgek op haar jochie. Ook op Affie maar hij ... ach, hij was nu eenmaal mommy's boy zoals Affie daddy's girl was.

Eigenlijk het enige probleem aan werken bij de ruimtepolitie was Affie, dat hij haar drie jaar lang niet zou zien. Al die lange nachtelijke gesprekken met Affie, over van alles en nog wat, hij miste ze nu al. En zou die zeker missen

straks in de ruimte. Affie begreep hem zo goed, waar hij mee zat, wat hem dwars zat. Je kon aan veel dingen merken dat ze zijn tweelingzus was. Affie was ook degene die hem overtuigde bij de ruimtepolitie te gaan want, zo had ze gezegd, als mijn broertje dat echt wil, dan moet mijn broertje dat doen. Hij kijkt naar Aphrodite en de mannen om haar heen en wordt getroffen door een gedachte waar hij inwendig om moet lachen. Misschien heeft Affie over drie jaar wel een vriend! Nou, hij is reuze benieuwd met wie zijn zus op de proppen zou komen.

Gallagher is het allemaal ontgaan want zit naar Aphrodite en het groepje mannen te kijken.

“Uw dochter is een verbluffend mooie vrouw”, zegt Gallagher, “Het is maar goed dat ze niet bij UNIPLEA werkt want haar mannelijke collega's zouden alleen maar afgeleid worden.” En hij keert zich glimlachend naar Aziz en Evangelina.

Atse grijnst: “Dat zou snel afgelopen zijn, kolonel, geloof me. Mijn zus is behoorlijk eigengereid. Die versier je niet zomaar.”

Aziz zegt lachend: “Ja, dat klopt. Haar mannelijke collega's bij de Amsterdamse politie zijn daar al achter gekomen.”

“Ik ga eens kijken of ze zich wel een beetje gedraagt”, zegt Atse grinnikend en loopt naar zijn zus.

“Hoe doet Atse het hier?”, vraagt Evangelina aan Gallagher.

Gallagher krijgt een peinzende blik: “Hij gaat ongetwijfeld een grote toekomst tegemoet bij UNIPLEA. Zijn formele evaluaties zijn uitstekend. Het trainingsprogramma van UNIPLEA is behoorlijk zwaar maar zijn scores op de fysieke en mentale tests liggen ver boven het gemiddelde. En vooral zijn probleemoplossende vermogens zijn werkelijk uitmuntend, is hij de beste cadet die we hier ooit hebben gehad. Hij heeft al een bijnaam gekregen van de andere cadetten: de Tovenaar. Vanwege de bewegingen die hij met zijn handen maakt tijdens het oplossen van problemen. Het is dat hij nog geen punten heeft kunnen verzamelen voor opdrachten in de ruimte want hij ...”

Gallagher stopt, kijkt Aziz grinnikend aan en zegt: “Wij hanteren voor onze promotieprocedure een soortgelijk puntensysteem als de Amsterdamse politie. Atse is nu cadet 2de klasse. Wanneer ik aanneem dat hij voor die ruimte opdrachten gemiddeld scoort, dan zou hij volgens ons puntensysteem nu eigenlijk korporaal 2de klasse moeten zijn. Niet cadet 1ste klasse of korporaal 3de klasse. Begrijpt u? ... Zo'n carrière springt in het oog, geloof me ... Het enige punt van aandacht is zijn aversie tegen de regels en procedures van UNIPLEA. Anderzijds ... Eerlijk gezegd moet ik hem vaak daarin wel gelijk geven want ... Nou ja, UNIPLEA is toch een redelijk bureaucratische orga-

nisatie, niet verwonderlijk natuurlijk voor een onderdeel van de UN, maar hij zegt vaak dat die bureaucratie hem in de weg zit, UNIPLEA in de weg zit. Ik ben dat wel met hem eens en directeur Bergstrom ook. Daarom zien we zijn gedrag meestal wel door de vingers. Maar de handen van UNIPLEA zijn nu eenmaal gebonden. Jammer genoeg hebben wij geen bestuurlijke en politieke omgeving zoals de Amsterdamse politie die heeft.”

Evangelina en Aziz hebben het glimlachend aangehoord en zij zegt: “Geloof me, kolonel, Atse lijkt meer op zijn vader dan hij en zijn vader beseffen. En wat uw organisatie betreft? Wij in Amsterdam zijn jaren bezig geweest de politie en het stadsbestuur om te vormen. Dat zal met de UNIPLEA en de UN echt niet anders zijn. Dit is een kwestie van de lange adem. De enige manier is om resultaten te boeken, overtuigende resultaten, over een lange periode, zodat uw tegenstanders zich genoodzaakt zien u gelijk te geven.”

Gallagher knikt met een peinzende blik: “Ik mag dat dwarse gedrag van uw zoon wel. Maar in de ruimte valt hij onder kolonel Okafu. Okafu is nog van de oude stempel, een beetje een houwdegen. Okafu heeft al laten doorscheren niet gediend te zijn van Atse's dwarse gedrag en dat niet zal tolereren. Ik heb Atse op het hart gedrukt het voorzichtig aan te doen en duidelijke resultaten te boeken, dat Okafu dan wel zal bijdraaien. Denk ik. Hoop ik. Want het zou echt jammer zijn voor Atse wanneer hij overhoop komt te liggen met Okafu, dat zou zijn carrière enorm kunnen beschadigen.”

Een jonge vrouw komt op hen afgelopen met twee borden met daarop kippenpoten, worstjes, vis en twee soorten salade. En een mes en een vork.

“Meneer Dijkstra, mevrouw Di Angeli? Wilt u misschien iets eten?”

“Ja, lekker”, zegt Aziz. Hij en Evangelina nemen de borden aan. De vrouw loopt weer weg. Aziz en Evangelina zetten de borden neer op de tafel tussen hen in.

“En zijn lange haar?”, vraagt Aziz aan Gallagher, “De rest heeft allemaal erg kort haar. Is dat niet een vereiste? Kort haar?”

Gallagher grinnikt: “In principe wel maar directeur Bergstrom tilde er niet zo zwaar aan. Zolang dat lange haar Atse niet in de weg zit, was het wat directeur Bergstrom betreft goed. Nou ja, die heeft zelf ook redelijk lang haar. En de vrouwelijke cadetten tillen er al helemaal niet zwaar aan, die vinden het zelfs prachtig, heb ik begrepen. Okafu was er niet over te spreken, over dat lange haar, maar Bergstrom heeft het tot een non-issue verklaard.”

Aziz ziet Atse en Aphrodite lachen met de mannen en vrouwen waarmee ze staan te praten.

“Blijkbaar hebben Atse's collega's geen problemen met hem?”, vraagt Aziz, “Met de zoon van de Puzzelman en de burgemeester van Amsterdam? Hij en Aphrodite hebben vroeger op de lagere en middelbare school behoorlijk veel

last gehad van kinderen die hen daar op aanvielen.”

Gallagher schudt zijn hoofd: “Dat valt heel erg mee. In het begin waren de andere cadetten wel een beetje achterdochtig naar hem maar dat was redelijk snel over. Atse heeft bepaald geen kapsones vanwege de faam van zijn vader en moeder, integendeel. En de andere cadetten mogen dat eigengereide gedrag van hem wel, vooral zijn misbaar over onze bureaucratie, die ervaren ze zelf ook ... Er is alleen helemaal in het begin een incident geweest met een andere cadet. Heeft Atse u dat nooit verteld?”

Aziz en Evangelina schudden hun hoofd en zij zegt: “Nee, wat was er dan aan de hand?”

“Atse leidde een groepsopdracht, een survival tocht in de jungle, en die opdracht liep helemaal fout, een paar gewonden, eentje behoorlijk zwaar. Er is toen een officieel onderzoek geweest waarbij alle betrokkenen zijn onderzocht. Atse heeft toen geweigerd iets te zeggen, behoorlijk halsstarrig overigens, anders dan dat het mislukken zijn verantwoordelijkheid als leider was. Zijn gedrag bevreemde mij en directeur Bergstrom enorm want hij maakt van zijn hart anders nooit een moordkuil en toen hebben we alle leden van die groep officieus en onder vier ogen gesproken. Uit de gesprekken met de andere cadetten bleek dat die ene cadet willens en wetens de opdracht heeft laten mislukken om Atse in een kwaad daglicht te stellen. En dat volgens hen Atse het vertikte iets te zeggen omdat hij een mede-cadet niet onderuit wilde halen, dat dat zijn eer te na was. Die cadet is toen op staande voet ontslagen. Die weigering van Atse om iets te zeggen heeft hem enorm veel krediet opgeleverd bij de anderen.”

Evangelina knijpt glimlachend Aziz in zijn arm: “Alsof het over jou gaat, Azizke.”

Aziz grinnikt: “Ja, Atske is er echt eentje van mij. Maar ook eentje van jou, dame! Onmiskenbaar zelfs.” Evangelina knikt glimlachend.

Aziz keert zich weer naar Gallagher: “Er is wel iets wat ik niet begrijp aan jullie, aan UNIPLEA. Jullie rangen? Atse is cadet en u bent kolonel. Dat klinkt nogal militair. Maar jullie zeggen de ruimtepolitie te zijn. Moet je dan niet over rechercheurs spreken? En over commissarissen?”

Gallagher glimlacht: “U heeft helemaal gelijk. Maar toen UNIPLEA werd opgericht was de ruimte vooral het speelveld van militairen. Daarom hebben we hun rangensysteem overgenomen. Een majoor van bijvoorbeeld het Chinese leger is echt niet onder de indruk van een hoofdcommissaris maar wel van een kolonel. Begrijpt u?”

Aziz knikt: “Ja, dat snap ik. Is ook wel een slimme aanpak. Degene die dit bedacht heeft, kent zijn pappenheimers goed. Bergstrom?”

Gallagher glimlacht opnieuw: “Nee, iemand anders, iemand die u goed kent.